

overordentlig stort, at det vilde være for ingen Ting at regne, om ogsaa de nu bestaaende Kreditforeninger maatte i nogle Aar sidde hen, uden at deres Vurderingsmænd og Repræsentanter og Direktører havde ret meget at bestille med Udgivelse af ny Laan. Men dertil kommer, at denne Lukning af Afgangen for de gamle Kreditforeninger til at give ny Laan vilde, som jeg ser paa det, og som der sikkert ingen Tvivl er om er rigtig, kun være forholdsvis kort Tid, og naar denne Tid var gaaet, naar de ny Penge vare begyndte at strømme ind og trykke Renten og drive de gamle Kreditforeningsobligationer op i Kurs — thi det maatte blive den nødvendige Følge deraf — saa vilde de bestaaende Kreditforeninger faa rigelig Oprensning for den korte Tid, hvor de havde maattet ligge ledige og ikke kunnet give ny Laan, saa vilde de faa en hel Omdannelse af saa at sige alle deres Laan, og der vilde komme et Liv i dem, som man nu næppe ret kan forestille sig Muligheden af. — Hvor trist end den højtærede Ministers Udtalelser flang i mine Øren, saa var der dog en Sætning, som tiltalte mig i høj Grad. Det var den, at den højtærede Minister sagde, at ved Statsgarantien var det i og for sig ikke Beløbet, som var ham imod — og Beløbet er jo virkelig ogsaa i det foreliggende Forslag meget rimeligt og forholdsvis beskedent — men det var Formen, det var dette, at Regeringens Underskrift skulde til paa hver enkelt Obligation. Jeg ved nu ikke, hvorvidt det samme Maal i alt væsentligt kunde naas ved at vælge en anden Form, ved at Staten altsaa vel garanterede for disse Kreditforeningslaan til et vist Beløb, men uden Regeringens Underskrift paa selve Obligationerne, altsaa at det enten blot kom til at staa i Loven, eller at der muligvis blev udstedt et Dokument derom, som blev liggende i den paagældende Kreditforening under Laas og Lukke, eller hvilken anden Form der nu vilde kunne findes, om hvilken det kunde tænkes muligt, at den vilde gøre Sagen klar. Jeg forstod den højtærede Minister saaledes, at saa vilde han egentlig ikke have noget imod, at Staten garanterede for disse imaa 100 Millioner. Hvis jeg har forstaaet den højtærede Minister rigtig — og det forekommer mig, at hans Udtalelser vare meget tydelige — saa

er det et Spørgsmaal, som jeg glæder mig til, at vi ville kunne faa op, hvis det ikke skulde lykkes denne Gang at faa det høje Ting ovenpaa til at se saaledes paa Sagen, at den kan blive vedtagen i begge Ting i den foreliggende Form — thi bliver den det, haaber jeg ganske vist, at den højtærede Minister vil, trods sin Uvilje mod Statsgarantien, dog bekvemme sig til at gaa ind derpaa, saa meget mere som det, om jeg huster ret, vil blive Finansministeren, der skal skrive og ikke den højtærede Indenrigsminister. — Til det ærede Medlem for Vinberup (Skov) skal jeg sige, at Forholdet var ikke i Fjor det, at hele Udvalget var enigt om, at den Form for Statsgarantien, som da blev foreslaet, var den rigtige. Der blev af min ærede Sidemand (Vet.-Ejensfen), som nu er Medforslagsstiller til det foreliggende Forslag, og mig netop i Betænkningen taget et udtrykkeligt Forbehold med Hensyn til vor Stilling. Vi udtalte i Betænkningen udtrykkeligt, at vi ansaa denne Vej for at være uheldig i Sammenligning med den Vej, som var paatænkt i det oprindelige — nu det foreliggende — Forslag, og vi anførte forskellige Grunde derfor, men motiverede i øvrigt vor Stilling med, at vi jo ikke som Mindretal vilde kunne føre det igennem her i Tinget, og at vi saa hellere sluttede os til Flertallet, hvilket vi, som jeg før nævnte, gjorde i den Forventning, at Flertallet var i Stand til at magte Sagen, som det tog sig paa, og virkelig føre den igennem. Nu siger det ærede Medlem, at da nu altsaa Tinget her i Fjor tog den Stilling at vedtage Statsgarantien paa Kreditforeningslovforslaget, maa man ikke gaa fra det, før det bevises — bevises — at den nuværende Form er heldigere valgt. Ja, det er nu af den Slags Ting, som aldrig lade sig bevise; men jeg tror, at det er god og fornuftig Politikk og for sig, naar denne Sag ikke gaar paa den ene Façon, saa at prøve paa den anden, og hvis den heller ikke gaar paa den, saa at prøve paa den Façon, som den højtærede Minister lod skine igennem, at han kunde være med til, og saaledes at blive ved, indtil vi til sidst naa det virkelige Maal. Jeg tror, det er god Politikk, og jeg tror overhovedet, at der ikke lader sig føre Bevis paa For-